

Nagy Tímea

Benned él

Mikor elmentél, csak ennyit mondtál:
Ne sírj!
Bár hosszú útra megyek,
Mindig ott leszek veled.
Ha szomorú vagy, sose látsz,
De ott leszek neked.

Én leszek a Nap, mely rád ragyog,
Én leszek a Hold, mely őrzi álmod,
A csillag, melyet, ha bárhol jársz,
Fönn az égen megtalálsz.
A tenger, mely a partot mossa,
A szél, mely nyomodban jár.
A fák, az erdő, hova menekülhetsz,
A sivatag, melyben utat lelhetsz.
Én vezetlek Téged sötét ösvényeken,
Magas hegycsúcsokon, virágos réteken.

Én leszek a remény mely éltet,
A vágy, mely hajtja lelked,
A könnycsepp, mely végighull tiszta
arcodon,
A vihar, mely lázadó szívedben kél,
Az emlék, mely benned él.

Szemed...

Szemed a kék tenger,
A friss erdőszéli patak,
A nyári égbolt, melyen
Báránfelhők játszanak.

Szád, mint a melengető tűz,
Mint a kopár réten
Egy szál pipacs,
Mint az első tavaszi tulipán,
Mint a vér, mely életet ad.

Hajad, mint a ragyogó déli napsugár,
Mint az aratás előtti
Aranysárga búzamezők,
Mint a végtelen sivatag,
Melyben az oázist meglelem.

Bőröd, mint az első téli hó,
Mint a havazás Szenteste,
Mint a dér hajnalban a faleveleken.

Hiányzol

Ha eljön a hajnal
És felvirrad a nap
Először rád gondolok,
mit csinálsz?
A tájjal együtt Te is
ébredsz-e már?
És ha felkelek,
Te végigkíséred napom,
S ezt,
Hogy Te ott vagy gondolataimban
Örömmel hagyom.

Ha egy perce elmentél
Oly hosszú az idő
S nélküled újra este jó
Nem maradt már más
Csak emlékezetem
Fáj, hogy az arcod nem érinthetem
Tekintetedet csak elképzelve.
S hogy a kezed örökké nem foghatom
Hogy nélküled telik el napom.
S ha leszál az este
Nélküled nem jön álom a szememre
A csillagokat nézem némán
Tudod, azok a csillagok mi vagyunk,
Hasonlít rájuk
Közös, mégis távoli utunk.

De ahogy felszakad a sötétség
Úgy jön az első reménysugár
Új nap jött el
S folyton csak azt várom
Jössz-e már!

Bangó Miklós: Faragott fejfák (tusrajz)

Emlékednek élek

Ahogy telnek az évek,
Nem fakulnak el az emlékek,
Szívemben egyre élesebbek lesznek,
Mert tudom, csak ez az egyetlen,
Mi az enyém,
Ami le nem veszhetsz.
Hangok, képek és néhány mondatod,
Nem sok, de nekem annál többet jelent,
Ez lesz már többé, ami erőt ad,
Ez jelenti már az életet,
S így talán könnyebb lesz elviselni
a messzi végzetet.
Így telnek csöndesen napjaim,
És napról napra erősebben érzem,
Hogy hiányod egyre jobban fáj,
Tőlem egyre távolabb vagy már,
Távolabb s közben egyre közelebb,
Szívemben érzem már csak a létedet.
A távolság az egyetlen, ami eltemet.

Nem tudom, hogy hol lehetsz,
Keresnélek én, csak nem tudom merre,
Hisz folyton csak téged látlak mindenhol,
De nem talállok meg sehhol.
Körbenézek, de egyedül vagyok,
S nem látom már többé a napot,
Az emléked az, ami éltetőn ragyog,
S csak ez az, ami nem múlik el soha,
Ami örök,
Ez a fény tart életben,
Bármit is hozhat a véletlen.
Mert én már veled alszom
és veled ébredek,
Velem vagy, bárhová is megyek,
Velem vagy, amikor kezembe veszem a gitárt,
Velem vagy, ha játszom,
És akkor is, ha egyedül vagyok,
Mert én csak veled vagyok!
Valahányszor becsukom a szemem,
csak nézlek,
Mert én már az emlékednek élek!

Vergődő sas

Fönn az égen
Több 100 km messzeségben
Egy sziklaszirt tetején él
A gyönyörű sasmadár
A szabadságot várja rég.

A vergődő sasmadárnak
Meglőtték a szárnyát
Onnan a magasból
Néz most le ránk.
Régen még hitt az emberekben
A sorsdöntő véletlenekben,
De most szomorúan csügged,
Szárnyaszegetten.

Repülni már nem tud rég
A földi élettől fél
Nem bízik rég senkiben
Csalódott az emberekben.
Vadászni szeretne, repülni
Az élelmet, a szárnyalást,
Az életét vettük el mi.

Bánatos szeme kémleli a kék eget,
A magas, fenyves hegyeket,
Régen meghódította mindet
De jaj! ott lent az emberek
Szeme szomorúan a messzeségbe mered.

Sajnálták tőle a szabadságot
Lelkük mélyén irigyelték is tán
És most itt áll, tehetetlenül, sután.

Igen, mi is szeretnénk olyanok lenni,
Mint ő,
Elrepülni messzire,
Ha nyomaszt a hely,
Ha zord az idő.
Elfelejtettük, hogy valamikor
Bennünk is élt egy sasmadár
A lelkünkéből elszállt rég már.
Mégfogni már nem tudjuk,
Már hegyen –völgyön túl jár
Fészkébe vissza soha nem talál,
Mert ez a madár a boldogság.